

тия цвѣтя. Пъкъ сега само самодивитѣ
и мечкитѣ идватъ насамъ, — добави
усмихнатъ главатарѣтъ.

— Бате Сава, ама има ли мечка
тука? — уплашено попита Диньо. Ко-
ста и Асенъ се спогледаха.

— Какъ да нѣма, — отвърна Са-
вата, — хе-тамъ, въ дола ходи да си
пере руното — нали е спала цѣла зи-
ма — че се чисти. А пъкъ тука идва
да се суши и да зобе ягоди.

— Я да си вървимъ вече, бате Са-
ва, — обади се Коста и стана.

— Е-ехъ, юнаци! — викна Савата.
— Уплашихте се само отъ името ѝ —
ами да я видите!... Хайде-де!

Въ това време откъмъ гората се
зачу шумъ. Нѣкой силно закърши кло-
не, нѣщо затрополѣ, затрещѣ и идѣше
право къмъ тѣхъ. Дружината изпищѣ
и се смръзна. Диньо закри очи съ рж-
цетѣ си — и заплака. Савата извади
ножчето си, но не можа да го отвори.
Само Гуджо хукна нататъкъ, но безъ
да лае. Изведнажъ клонитѣ се разлю-
лѣха и единъ ужасенъ ревъ се зачу,
после се показа нѣщо голѣмо, сиво, съ
отворена уста и едри зжби.

— Мечката! Мечката! Дръжте се! —
изрева Савата.